

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (9)

Листопад

1954

ЛИСТОПАДОВІ КАЗКИ

Гуляє вітер листям,
Летять листки шовкові
І спогади колишні
Встають листопадові.

Коли в осінній ранок
На вільне, рідне Місто
Тихесенько спадали
Листочки золотисті.

Коли в промінні ранку
Вставала давня слава,
З могили Українська
Вставала знов Держава.

Коли бої лунали
Між мурами у Львові
І кров'ю записались
Казки листопадові.

Летять листки шовкові,
Шепоче вітер з листям,
Казки листопадові
Снуються золотисті.

Леся Храплива

Малі стрільчики під час Свята Зброї

ОСІННЯ КАЗКА

Напевно добре знаєте, Новачки та Новаки, чому саме ми святкуємо день Першого Листопада! Нижче подаємо сценку, що її можете вивести на листопадовому святі.

КНЯЖНА ОСІНЬ у короні із золотого листя, вся в золоті, сидить на престолі на підвищенні. Біля неї стоїть крилатий лицар-ВІТЕР. По боках сидять ЖОВТІ ЛИСТОЧКИ та ХМАРИНКИ.

ВІТЕР: Сіла Осінь-княжна на престолі
В'ялим листям вишиває шати...

ЛИСТОЧКИ хором: Ой кому ж, кому вони чудові?
Хто буде їх, срібні, одягати?

ОСІНЬ: Ой мережу жовтими листками,
Вишиваю шати ці чудові
Тій Землі, що стоптана боями,
Тій Землі, що скупана у крові...
Тій землі, що радістю сияла,

Мерехтіла у промінні волі,
Тій, що сонце правди зустрічала
І бої завзяті в чистім полі...

(Танцюють ЖОВТІ ЛИСТОЧКИ та ХМАРИНКИ під мелодію пісні: „Як з Бережан до кадри”)

ВІТЕР: Сіла Осінь-княжна на престолі,
З павутиння серпанок звиває...

ЛИСТОЧКИ хором: Ой кого ж прикриє він поволі,
Ой кого до сну заколихає?

ОСІНЬ: На могили з білими хрестами
Серпанки мої злетять шовкові,
Тим, що сплять утомлені боями,
Що колись боролися у Львові.

Що колись відважно в бій ставали —
Піднімає Червону Калину,
Що навіки в пам'яті остались,
Не буде ніколи їм загину...

(Чути пісню: „Гей, у лузі червона калина”, машерують СТРІЛЬЧИКИ та уставляються на сцені.)

ВІТЕР: Сіла Осінь-княжна на престолі
І вінок з калини виплітає...

ЛИСТОЧКИ хором: Ой чие ж вкрасить він горде чоло,
Переможців він яких ввінчає?

ОСІНЬ: Ой плету, плету вінок з калини
Тим, що блиснуть славою новою,
Лицарям майбутнім України,
Тим, що завтра стануть вже до бою.

Що дітьми сьогодні на чужині
Набирають знання в рідній школі,

Щоб добути волю Україні,
Привернути давнє сонце волі!

(Грає сурма: „Ми ростем, ми надія народу”, машерують новаци, одні в одностроях, із знаменами роїв — другі зі шкільними торбинами та книжками.

Стають кругом Осени. ОСІНЬ встає. Всі співають „Ще не вмерла Україна”).

ЗАСЛОНА.

Л. Х.

М О І Д Р У З І

Я мала тепер пластунка,
Та велика буду —
Вмію стати вже на струнко,
Вчусь всього без труду.

Є у мене милі друзі:
Галя і Оришка,
Киця в хаті, пташка в лузі,
А у школі — книжка.

Я ходжу до Галі гратись,
До Оришки вчитись,
Пташка вчить мене співати,
Ну, а киця — митись.

Книжку все беру у руки,
З неї вчусь завзято,
Бо горнутись до науки
Вміють пластунята.

Р. Завадович

Новаци відзначають роковини 1. листопада сценічною картиною „Листопадові дні”

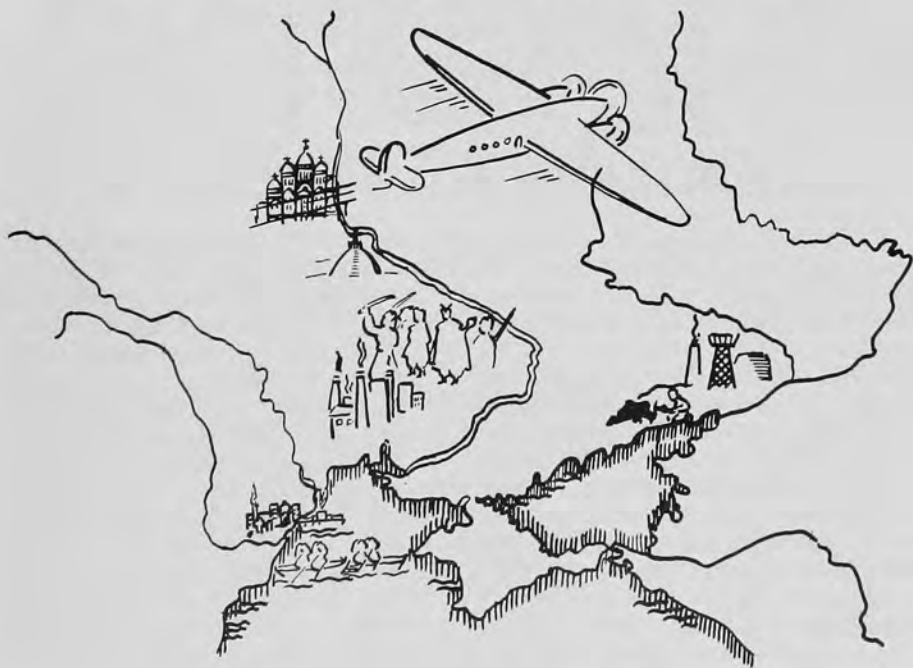
ПОДОРОЖ ПАВЛУСЯ НА УКРАЇНУ

3. ПАВЛУСЬ РОЗКАЗУЄ, КУДИ ВОНИ ПОЛЕТЯТЬ ІЗ КИЄВА

Та хіба ж не хочеш
Оглядати, мила,
Землю, де гетьмани
Ріднії ходили?

Чигирин, Батурин,
Де під бунчуками
Козаки збирались
В бій із ворогами.

В Каневі також нам
Треба зупинитись,

Кобзаря могили
Низько поклонитись.

Опісля — на південь,
Де в Кривому Розі
З-під землі залізо
На ввесь світ вивозять.

Ще над Кряж Донецький
Треба полетіти,
Де вугілля славне
По цілому світі.

Та й поза Пороги
Треба завітати,
Де колись стояла
Січ-козацька мати!

Далі на полудне —
Де в степах гуляли
Козаки, турецьких
Бранців визволяли.

Та в Одесу пристань,
Ген, над Море Чорне,
Де пліло козацтво
На чайках моторне...

А потім — куди б то
Нам ще завітати?
В нас земель багато —
Що й не спам'ятати?

Жде нас ще Карпатська
Срібна Україна,
Ще й Кубань, й зелена
Рідна Буковина...

Будемо літати,
Приглядатись всьому,
Цілій Україні,
З Попраду — до Дону...

Сестричка Леся

ЯК ГРАЛИСЯ НОВАКИ „ПІЛЬНІ КОНИКИ”?

То було так: на попередніх сходинках братчик Юлько казав, щоб усі собі пригадали на другий раз, які знають пісні. А коли на сходинках прийшла пора на гри, то вичислили, що на середину йде Борисик. Братчик казав Борисові показати рухами якусь пісню, що її він знає. Борис трохи подумав, а потім приложив руку до чола, ніби дивився на щось десь далеко, потім розклав руки, потім зачеркнув однією рукою щось ніби „гора”, а потім почав машерувати навколо. Всі думали, думали — і не знали. Тоді братчик казав Борисові ще раз показати. А коли

Борис почав показувати вдруге, Олько нараз кликнув: „Ой, видно село, широке село за горою”! Тоді всі відразу пізнали, що це було, а Олько пішов на середину.

Олько показав „Не сміє бути в нас страху” — і дуже гарно показав, які то в нього на черевиках — остроги. Це вгадали всі — а найскорше Ростик. Він знов, як пішов на середину, то показав „Край лісу на полянці” — а як треба було показати „на свіжому дубку” — то показав на куток юнаків, де був намальований листок дуба, що в юнаків значить „Сильне”. А Левко кликнув: —

„Дуб на дуба похилився, летів комар — тай забився"! А то було сміху!

Так бавилися, аж сходилинн скін-

чилися, а коли всі „Пільні коники" знов зійшлися на ім'янинах в Ореста, то тільки й так бавилися, що в „Пісні".

ПРИГОДИ МИШКИ

Малій білій мишці пощастило втекти, коли їх усіх тисячу мишей пересипували із дерев'яних, задротованих пачок до кліток. Мишка помчалася камінною долівкою і викарабкалася на стіл. На столі стояло багато-багато круглих скляних коробок, а в них щось жовтяче, неначе холодець. Навіть пахнуло воно непогано. Тож мишка вже почала думати, якби то їй дістатися до середини та поласувати цим „холодцем". Та ба, коробки були щільно закриті! Так бігала безпорадно номіж коробками, аж нараз почула хриплий голос десь понад собою:

— „Ей, ти мала, забирайся звідсіля, а то ще якої біди натвориш!

Мишка оглянулася перелякано та побачила у клітці на полиці великого білого щура. Він запхав носик крізь ґрати своєї клітки та люто дивився на неї червоними очками

— Та я ж нічого, я цього холодцю не буду їсти! — почала мишка налякано оправдуватися.

— Ого, їсти!!! Тобі його і торкатися не вільно!

— А чому? — зацікавилася мишка.

— Бо в цих коробках живуть бактерії.

— Де, я не бачу! Тут на цьому холодцю є лиш якісь такі біляві цяточки...

— Отож бо і є! Кожна така цяточка, це тисячі, а то й мільйони таких бактерій! Такі вони маленькі!

— То чого ж їх боятися, коли вони такі малесенькі?

— Зразу і видно, що ти тут нова! Та ж одна така цяточка вистане, щоб убити не лиш миш чи щура, але навіть kota, або й людину!

— Якже це можливе? — аж жахнулася мишка.

— Ці бактерії діляться ввесь час, кожна на дві нові бактерії, кожна із них знову на дві, а ці знову кожна на дві, і так протягом короткого часу їх стає дуже багато. А до того вони творять таку отрую, що робить хворою людину чи звіря, а той убиває...

Мишка „на всякий випадок" — відсунулася подалі від коробок та питала далі:

— А вони всі ці твої бактерії такі недобрі?

— О ні, є й такі, що не шкодять, а допомагають людям: квасять огірки, капусту, молоко, переробляють різні сири, щоб ліпше смакували, нищать непотрібні відпадки. А є такі, що просто з них виробляють ліки проти інших бактерій. Але ті, що тут у коробочках — таки дуже небезпечні...

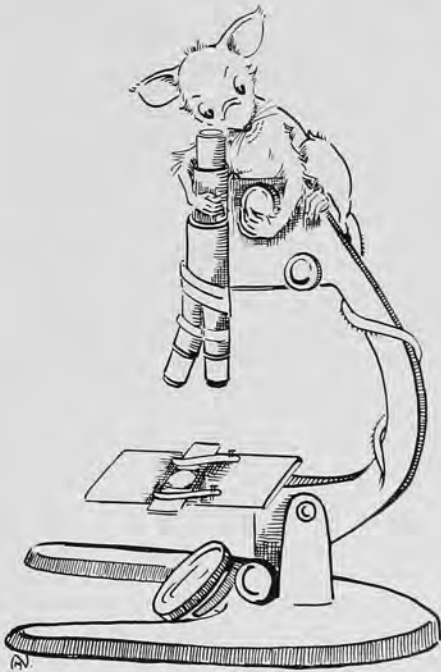
— А де вони всі живуть? Тільки в коробочках на холодцю?

— Прошу тебе, не говори так невчено „холодець"! Ця жовтява маса називається „агар" і люди годують на ньому бактерії. Але звичайно то бактерії живуть усюди: в повітрі, у землі, в воді. А найбільше їх там, де брудно. Тому то люди так часто миють-ся і також миють овочі та іншу городину, поки їлять її."

Мишка озирнула миттю себе та почала чимдуж чистити лапками та ротиком свій біленький козушок. А коли була вже чиста, спитала:

— Ти ж казав, що люди „годують” бактерії. Хіба ж бактерії мають рота, щоб їх годувати, тай навіщо їх ще годувати, коли вони такі злосливі?

— Ох, якже ти лютиш мене, що нічого не знаєш! Відомо, що бактерії рота не мають! Вони

втягають поживу у себе цілим тілом, подібно, як корінь рослин втягає у себе зі землі соки. А годують їх люди на те, щоб досліджувати їх та пізнавати, як можна краще побороти недуги, що вони спричинюють.

— А ти казав, що вони такі малесенькі, що й не видно їх! То як же їх досліджувати?!

— Для цього люди винайшли „мікроскоп” або дрібновид. Крізь

нього видно все на багато-багато разів збільшене. Отже і бактерії видно. Ось там у кутку на столі і стоїть мікроскоп. А ще люди досліджують бактерії так, що заражують нас ними, опісля дають різні ліки, а коли який лік pomoже, тоді знають, що можуть його давати людям, хворим...

— Як ти казав? Кого „нас”!?

— Ну кріликів, морських свинок, щурів, мишей...

— Але не мене!

— І тебе!

— Я не хочу-у-у-ууу!-і рожевий носик мишки аж побілів зі страху.

— Добре ще, що ніхто тебе не питатиме, хочеш чи ні! І не пробуй нічого такого вдруге казати! Це ж найбільша честь для нас, що можемо допомагати хворим людям! Якби не ми, досі ще й не знали б, як лікувати багато недуг!

Мишка щось подумала, подумала-пошкрябалася лапкою за ушком, обнюхала скоренько мікроскоп і почимчикувала назад до своєї клітки...

ХТО ЦЕ?

Від дерева до дерева
Ходить-походжає,
Жовті, червоні, зелені
Листочки стрясає.

Сипляться листочки,
Немов водопад,
А хто це робить?

Ходить, бродить по лісах,
Снує шовки по полях,
Шовки лягли, наче сито,
Мерехтять „бабине літо”.

Всьому цьому дає лад
Осіній місяць

ПІЗНЯ ОСІНЬ В УКРАЇНІ

Листопад-кінець осені. Часом буває так, що в листопаді не впаде і сніжинка, а деколи сніг паде цілий день. Коли впаде сніг, все зразу змінюється. Стає тихо. В лісі яснішає. Перші сліди на снігу роблять ворони. Приморозки щодня сильнішають. Все листя опало, лиш на дубах держиться воно аж до весни.

В полі давно відцвіли останні квіти. В лісі вже немає грибів. На корчах зустрічаємо темnobрунатні ягоди глоду та шипшини. Рябина ще красується своїми червоними китицями ягід. Ягоди калини стали солодші — мороз виходить їм на добро. На Україні починають в листопаді замерзати ставки. На бистрих водах ще де-не-де держаться поодинокі качки, і інші відлітають. Чижики-дивні птахи. Одні відлітають, другі перебувають цілу зиму з нами. Вони не дуже бояться морозів. Часто держаться всю зиму у рідному лісі. Є що їсти: зерна чорної бузини, рябини, чортополоху, тощо.

Сороки стають щоденними гістьми на подвір'ю. Потрусаять хвостиком та відлетять. Галасливі сойки держаться лісу. Коли прийде великий голод-заглядають до садку.

З поля повтікала мишва та зимує у скиртах соломи, в сіні чи збіжжю. Найкраще тим, що знайшлися у шпихлірах чи стодолах.

Сови прилітають із лісу до сіл на зимівлю.

Лисиці і тхорі теж змінюють свої житла. Їм краще бути там, де є кури та качки. Жаб не чути. Вони залізли в мох, під коріння дерев, або вирили ямки та там зимують. Ящірки стали мляві, спокійні та зимують так, як і жаби.

У Горганах, Чорногорі та Бескиді медвідь знайшов вигідну яму в недоступній місці, десь у печері або під виверненим деревом і заліз туди. Дрімає. Часто виходить „бродар” до лісу. Може знайде якусь їжу. Борсуки солодко сплять. Вони мають найкраще улажену зимову квартиру. Це чистухи-аристократи. Вони грубі, затовщені, мають тепленьке лігво у глибокій ямі.

Кажани забралися до дупла, або на дзвіниці чи незамешкані руїни. Вісять головою вниз, обмотані крилами і сплять, держачись вгорі лапками.

Білка змінила хутро: стає сіра, шерсть має пушисту, теплу, морозів не боїться. У горностая хутро стає біле, тільки хвостик чорний, неначе для прикраси. Лисиці у повній красі. Носять вартісне хутро. Мисливих на них багато. Впаде сніг — і на порошу ідуть стрільці. Око мають бистре, рушниця на плечах. Уважайте білки, тхорі, ку-

ниці, зайці та лисиці! Смерть чатує на вас! Вистріл — і кінець вашому життю! В лісі покладені лапки. Будьте чуйні та обережні на кожному кроці!

Куропатви держаться стада. Вони побіліли та в них вирости довгі пазури на лапках. Це їм потрібне, щоб вигрібати із-під снігу різну поживу. Комах не має. Оси, джмелі, бабки, метили й жуки — на зимовому відпочинку, або помирали, залишаючи яєчка. По овочевих деревах лазять безкрилі метелики Зазимчука. Дивні це метелики! Коли літо, їх не побачиш, а появляються осінню, аж до морозів. Тільки самки мають гарні крила. За своє життя нічого не їдять. Відложать яєчка і вмирають.

Часто на Україні появляються гості з півночі: чечотки, шурики, свірістелі. Чечотки неспокійні — все щебечуть: чив-чив-чив. Держаться беріз, вільшини і вишукують зернятка у шишках. Шурики — поважні птахи. Перелітають із дерева на дерево та ніжно шепчуть поміж собою: кі-кі-кі. У шпилькових лісах і головно до рябин прилітають свірістелі. Літають стадами. Вони страшні ненасити.

Снігурі теж люблять рябину, але їдять самі зернятка. Гості несталі. Побудуть кілька днів та відлітають дальше на полудне. У кожної пташки є свої звичаї, свій спосіб життя.

На Україні зима починається тоді, коли сніг лежить і замерзли озера і ставки. Сніг держиться місяців три, люди їздять санками. А тут зима, як не зима. Не знати, коли кінчається осінь і приходить зима. Тут числимо зиму за календарем, починається вона із найкоротшим днем, 22. грудня. За нашою доброю зимою тужимо всі.

ВУЙКО КВАК

ВІДЧИТАЙТЕ ШИФР!

Малий Тарасик помагав українському війську у боротьбі за Львів. Він потайки переносив вістки із Цитаделі до Казарми Фердинанда. Вістки були так написані, щоб ворог не міг їх прочитати, якби навіть вони попалися йому в руки. Ворог цієї вістки ніяк не прочитав би, та ви, новачата, напевно це зумієте! Ось погляньте лиш:

5 9 2 11 3 12 1 6 10 4 13 8 7
ро ,ін ,да ,ї , мо , зем , Не , гам , сько , во ,лі , ра , , ук

МИКОЛА ЛИСЕНКО

Недавно тому в нашому місті Джерзі Ситі виставляли дитячу оперу „Коза-Дереза”. Ця виставка мені дуже подобалася, і не тільки мені а всім моїм товаришкам-новачкам. І тому на одних наших новацьких сходах ми попросили сестричку, щоб вона розказала нам про того пана, що вміє писати такі гарні виставки.

Сестричка розказала нам, що цю оперу написав наш український музик і композитор, Микола Лисенко. Народився він на Україні, близько міста Полтави 1842. року. Учився грати ще малим хлопчиком і був дуже здібний і музикальний. Він покінчив високі музичні школи у краю та за границею. Дуже любив народні пісні і тому ходив по селах та записував пісні, що їх співали люди. Тому найкращі українські пісні є укладу Миколи Лисенка.

Він написав дуже багато пісень, а також уложив ноти до багатьох віршів Тараса Шевченка, що їх ми тепер співаємо на Шевченківських концертах.

Не забував теж про дітей та написав три дитячі опери: „Коза-Дереза”, „Пан Коцький” та „Зима і Весна”.

Микола Лисенко дуже любив Україну і її пісні і тільки для Неї працював. Він жив убого, але не

Микола Лисенко

хотів писати пісень московською мовою, хоч за це міг був мати великі гроші.

Помер у 1912 році в Києві.

Він умер, але слава його не загине. Його пісня буде жити і голосити славу України.

Новачка Оксана Бук

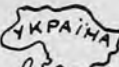

роя „Лисички”, гнізда „Лісові Звірятка” в Джерзі Ситі, ЗДА.

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

Ковак

Раз заглянув в ,
-ову знайшов -у,
Як в стрілецькім -ю
йшов за до бою.
Просить : „Люба -о!
 -а дай мені так само!
Прожену я за хвилину
Ворогів із -и!
Каже -ові -и:
Щоби ворогів прогнати -
Мало -а, любий синку! -
Треба про -у”
Мож учитвся сильно,
 на -ни все пильно,
Щоб Тервоную -у
В лушину піднести хвилину.

У ТАБОРІ „СИНЯ ЧІЧКА”

Ясне сонечко піднеслося на вершок дерев і струшувало зі себе ранню росу. Оглянулось по просторій площі перепред великим будинком і не побачило там веселих малих новачок. Засумувало сонечко. Тож малі промінчики,

**Приглядаються: Хто це? І раптом
вгадують: Лісовик! Лісовик!**

щоб розвеселити його, стали перескакувати крізь вікна у білі кімнати і цілувати сонні личка дівчаток.

Під їх любим дотиком відкривались очі чорні, блакитні, сірі й усміхались. Усміхались до сонечка, до зелених дерев, що так привітно махали до них листочками. Як кортить вискочити з ліжка і бігти на простору площу, глянути на озеро. Але не можна. Не було ще раннього свистка: Ще хвилинку... ще трохи... Ось і свисток, бунчужної. Він не звичайний, а чарівний. На його звук ожив великий будинок. Затупотіли маленькі ноги новачок, заповнилася площа.

Заки пустун вітер вернувся з над озера, виструнчені лави новачок стояли готові до молитви.

До пошуму дерев, до співу птахів, долучився дитячий спів „Отче наш”. Лопоче на вітрі прапор барви неба і сонця. Під його знаком, у золотому сяйві літнього ранку радісно починається новий день у новацькому таборі „Синя Чічка”.

У лісі розложив свій куточок рій „Барвінок”. У садку працюють „Дзвіночки”, а малі „Незабудьки” під великим кушем бозу. Там хатку збудували для малого добродушка, водички принесли й моху зеленого настелили. Про добродушків казочку знають і пісню навчилися співати.

Та найбільша радість для новачок це теренова гра. Зразу інший настрій. Напружений. Рій „Барвінок” — напрям ліс!

Уважно ступають по високій траві, а очі стежать тут і там. От і стрілка! А там хрест. В Аді вже почервоніло личко. А в Дорі очі-зірки спостерігають щось під лісом. Дід з довгою бородою. Всевь у зелені. А голос... „Це сестричка Міра”... „Ні”. перечить

**Мавка заховалася в полі за копицею збіжжя, але новачки її
знайшли**

Прочитавши надпис на постаті, записують, щоб не забути

Ксеня. „Тихо тихо” — успокоює Іка-слухайте.”

„Я дід — Лісовик. Ви є у лісовому царстві. Ідїть спокійно й уважно. Не робіть шкоди, щоб лісові сили вас полюбили. Вважайте на закони гри. Хто провиниться проти них, лісові сили заворожать.”

„Лісві сили? Якї вони?” — питає Богданна. Та ніхто не відповідає, бо ось нові знаки і то не в

Зацікавилися дуже Русалкою, бо стояла таки у потоці

ліс а через поле з копицями ячменю.

Хто ж це там сидить? Волосся розпушене, довге, віночок цвітів на голові. Вже бігли б, але ні не можна, пригадує Марта. Тут ще знак і лист. „До Мавки перейти перешкоди”. Уважно перескакують сніпки. Тільки Зеня і Люба не послухались. Та Мавка завважила і доторкнулась їхніх рамен. Заворожені. Далі не підуть. „Не чіпайте Перелесника” каже Мавка і шле усміх на здогін новачкам, що вже сховались у лісових ха-

Новачки переходять останню перешкоду — кордон Потерчат, за яким захований скарб — „Лісова пісня” Лесі Українки

щах. Потріскують сухі галузочки, хоч як тихенько ступає „Барвінок”.

„Ось гляньте — вказує Оксана на куші — щось там червоне” Це Перелесник. На ньому червона одежа а шапка аж горить. Він не говорить, а манить. Та дарма для новачок важніші знаки, а вони ведуть в іншу сторону, над річку. Там на „Туровій Кручі” жде їх Русалка. Чудова Русалка з роз-

пущеним, довгим волоссям, з віночком на голові. Яка ж в неї сукня, як морська вода. До землі сягає. „Уважно іти, скарб дуже близько! Тільки потічок перейти! А там підкрадайтесь. У корчиках білють Потерчата із зав'язаними очима. Хто їм попадеться, до скарбу не дійде”. То найтяжча перешкода. Потерчата так густо розставлені. Богданка вже заво-

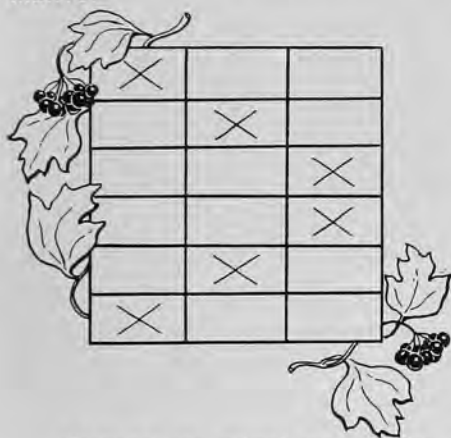
рожена. „Ой” скрикує Іка. Попалася. Та це ще не так погано. Радіє Барвінок і вже шукає скарбу. Щаслива Ада знаходить.

На дереві між листям, захована „Лісова Пісня”. Гра скінчена. Сонечко хилиться на захід. Лісом ступає вечірній сутінок...

Ле. К.
фотографувала — ст. пл.
Дзвінка Гошоватюк

РОЗГАДАЙТЕ

Чи знаєте, що таке **склад**? Вважайте добре, бо у цій хрестиківці у кожен краточку вписуватимете не букву, а цілий склад. Отже вважайте!

- 1) Місто на Україні, столиця Буковини.
- 2) Коли немає волі, то це...
- 3) Місце поміж горами
- 4) Славна гора в Карпатах, що на ній боролися Січові Стрільці проти москалів.
- 5) Хатка на полонині, що в ній літом живуть пастухи.
- 6) Дівоче ім'я.

Склади на місці хрестиків, читані згори вниз — дадуть стрілецький знак.

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

ЛИСТ ДО РЕДАКТОРКИ „ГОТУЙСЬ”

Дорога сестричко Лесю!

Із журналіком „Готуйсь” ми знайомі від давня. Наш вуйко Зенко, старший пластунок, переслав нам його завжди, як тільки він появлявся. Радіємо тепер дуже, що будемо вітати Його вже частіше у своїй хаті. Ми живемо у Савт Бенд, стоїт Індіана. Ходимо до американської католи-

цької школи, а української мови навчає нас наш Дзідзьо. Ми любимо читати українські книжечки і маємо гарну власну українську бібліотеку. В місті, де живемо, немає українських дітей. Ми дуже відчуваємо брак пластового гуртка і завидуємо всім новачкам, що ходять на збірки, спільно бавляться і слухають гуртки Сестричок. До новацького роя ми належали через два роки, будучи ще в Ньюарку. До нас

Новачки — „Лісові Звірятка” із своїми Сестричками (Джерзі Ситі, ЗДА)

пише гарні листи подруга Анна Бойцук, бо ми вже незабаром перейдемо до юначок. І все присилає нам різні пластові гутірки. Ми дуже вдячні їй за ту опіку над нами, бо тільки за її старанням незабаром знов будемо належати до пластового гуртка.

Бажаємо гарних успіхів у праці.

Готуйсь!

Влодзя Гнатюк, уч. 5-ої класи
Іруся Гнатюк, уч. 4-ої класи

Дорогі Влодзю і Ірусю!

Дуже дякую Вам за гарного листа та розв'язки загадок! Розв'язки були добрі, а лист написаний так гарно та чисто, аж серце радіє! Бачите, що навіть тут, на іміграції, ми, пластуни всі держимося разом, і хоч Ви далеко від міст, де є пластові осередки, то таки Пласт про Вас не забув — і не забуде!

Бажаю Вам дальших успіхів у вивченні української мови, та скорого побільшення Вашої бібліотеки, де певно і „Готуйсь” знайде собі місце!

Готуйсь!

Сестричка Леся

Тотем роя „Звідунів” у таборі „Малі Стрільчики” в Іст Четгем 1954
фото: О. Грималяк

„NOTUJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Видає „Пласт”, Організація Української Молоді

Published by PLAST, Ukrainian Youth Organization, Inc. Detroit, Mich, Pa. USA
Педагог Колегія під проводом ст. пл.

Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.